

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2014r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Danuta Poniatowska (spr.)
Sędziowie:	SSO Piotr Witkowski SSO Ryszard Filipow
Protokolant:	sekr.sądowy Beata Dzienis

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2014r. w Suwałkach na rozprawie

sprawy z powództwa **W. K.**

przeciwko **Państwowej Szkole (...)**w O.

o zapłatę wynagrodzenia lub odszkodowania lub zadośćuczynienia

na skutek apelacji powódki W. K. i pozwanej Państwowej Szkoły (...) w O.

od wyroku Sądu Rejonowego w Elku IV Wydziału Pracy

z dnia 24 stycznia 2014r. sygn. akt IV P 181/13

1. **zmienia zaskarżony wyrok w pkt I, III, IV, V i VI w ten sposób, że oddala powództwo i zasądza od powódki W. K. na rzecz pozwanej Państwowej Szkoły (...)**w O. **kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;**
2. **oddala apelację powódki;**
3. **zasądza od powódki W. K. na rzecz pozwanej Państwowej Szkoły (...)**w O. **kwotę 930 (dziewięćset trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania za II instancję, w tym 900 (dziewięćset) złotych kosztów zastępstwa procesowego.**

UZASADNIENIE

Powódka W. K. wystąpiła z powództwem przeciwko pozwanej Państwowej Szkole (...)

w O., domagając się alternatywnych roszczeń:

- zasądzenia na rzecz powódki od pozwanej kwoty 6.555zł netto z odsetkami ustawowymi od dnia 30.08.2012r. do dnia zapłaty, tytułem wynagrodzenia za pracę w okresie od dnia 30.08.2012r. do dnia 06.03.2013r. w charakterze nauczyciela mianowanego w klasie klarnetu, stanowiącej różnicę wynagrodzenia jaką powódka otrzymywała przed

dniem 30.08.2012r. tzn. przed datą bezprawnego zawieszenia, a wynagrodzeniem jakie powódka faktycznie otrzymała w okresie bezprawnego zawieszenia w pełnieniu obowiązków nauczyciela lub

-zasądzenia na rzecz powódki od pozwanej kwoty 6.555zł netto z odsetkami ustawowymi od dnia 30.08.2012r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za wydanie i wykonanie dwóch bezprawnych i nieprawomocnych decyzji o zawieszenie w wykonywaniu obowiązków nauczyciela, skutkujących w konsekwencji bezzasadnym ograniczeniem otrzymywanego przez powódkę w okresie zawieszenia wynagrodzenia lub

-zasądzenia na rzecz powódki od pozwanej kwoty 6.555zł netto z odsetkami ustawowymi od dnia 30.08.2012r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez powódkę krzywdę osobistą wyrządzoną wskutek naruszenia dóbr osobistych powódki w konsekwencji podjęcia i wykonania dwóch bezprawnych i nieprawomocnych decyzji o zawieszeniu powódki w wykonywaniu obowiązków nauczyciela w okresie od dnia 30.08.2012r. do dnia 06.03.2013r.

Podniosła, iż w dniu 11.06.2012r. uzyskała informację o złożeniu przez rodziców trojga uczniów skargi o rzekomym stosowaniu przez nią wobec tych dzieci przemocy fizycznej. Powódce zaproponowano tzw. honorowe wyjście z tej sytuacji, polegające na złożeniu przez powódkę podania o rozwiązanie umowy o pracę. Jej zdaniem już sama treść tego protokołu przesądza o słuszności zarzutu zarówno bezprawności działania pozwanej, stanowiącego podstawę wszystkich zgłoszonych alternatywnie w niniejszym pozwie roszczeń, jak też wyłącznie pozamerytorycznego charakteru motywów którymi kierowała się pozwana przy podejmowaniu dwóch decyzji o zawieszeniu powódki w pełnieniu obowiązków nauczyciela. Jej zdaniem motywów pozwanej pozostają w bezpośrednim związku z osobistym poczuciem zagrożenia wynikającego z zamiaru powódki wystartowania w konkursie na stanowisko dyrektora. Ponadto to nie rodzice rzekomo pokrzywdzonych dzieci z własnej inicjatywy sformułowali i złożyli skargi na powódkę, ale notatka opisująca treść tych i skarg rodziców została sporządzona przez dyrektora i jedynie podpisana przez rodziców. W wyniku tych zdarzeń w dniu 21.08.2012r. pozwana podjęła decyzję o zawieszeniu powódki w wykonywaniu obowiązków nauczyciela, co miało miejsce przed złożeniem wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego.

W dniu 13.09.2013 r. komisja dyscyplinarna uchyliła decyzję o zawieszeniu z dnia 21.08.2012r. stwierdzając, że została ona wydana bez uzasadnienia. Komisja Dyscyplinarna dla Nauczycieli przy Wojewodzie (...) postanowieniem z dnia 12.12.2012r. uchyliła decyzję o zawieszeniu ponownie stwierdzając, że została wydana bez uzasadnienia. Na to postanowienie pozwana nie złożyła zażalenia a zatem postanowienie to uprawomocniło się. W dniu 21.12.2012r. pozwana wydała drugą decyzję o zawieszeniu powódki w pełnieniu obowiązków nauczyciela, również bez uzasadnienia. W ocenie powódki, fakt świadomego wydania przez pozwaną kolejnej wadliwej w sensie materialno-prawnym decyzji o zawieszeniu w pełnieniu obowiązków nauczyciela, pozwala na sformułowanie jednoznacznej oceny bezprawności tej decyzji. Ta decyzja została uchylona w dniu 16.01.2013r. postanowieniem Komisji Dyscyplinarnej Dla Nauczycieli przy Wojewodzie (...), a w dniu 22.03.2013r. Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna Dla Nauczycieli Szkolnictwa Artystycznego przy Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego wyżej wymienione postanowienie utrzymała w mocy i stało się ono prawomocne w dniu 22.03.2013r. Do pracy powódka wróciła jednak już w dniu 7.03.2013 r. na podstawie pisma pozwanej z dnia 6.03.2013r., pomimo, że maksymalny okres 6-miesięcznego zawieszenia minął w dniu 28.02.2013r., a przez cały okres zawieszenia powódka kilkakrotnie zgłaszała gotowość do pracy. Powyższe świadczy nie tylko o całkowitym lekceważeniu przez pozwaną prawa materialnego oraz także pozbawionej podstaw prawnych całkowitej dowolności w stosowaniu prawa. W wyniku tych działań powódka została trwale zdyskredytowana w środowisku zawodowym, podważone zostało zaufanie uczniów i ich rodziców do powódki, niezbędne konieczne w pracy dydaktyczno- wychowawczej, a tym samym doszło do naruszenia dóbr osobistych powódki, uzasadniającego roszczenie o zadośćuczynienie.

Pozwana Państwowa Szkoła (...) w O. wniosła o oddalenie powództwa. Uzasadniając swoje stanowisko wskazała m.in., iż w dniu 13.06.2012r. dyrektor pozwanej powziął wiadomość od trzech rodziców wskazujących, że powódka w stosunku do uczniów naruszała prawa i dobra dziecka. Z uwagi na fakt, że dyrektor szkoły nie może lekceważyć informacji wskazujących na używanie przemocy wobec dzieci na podstawie art.83 ust. 1 Karty Nauczyciela zawiesił powódkę w pełnieniu obowiązków nauczyciela. Decyzja dyrektora była zgodna z prawem, a wypełnianie ustawowych obowiązków nie może być traktowane jako bezprawne. Ponadto wskazała, iż dochodzona kwota 6.555zł nawet

w przypadku wydania bezprawnych decyzji nie byłaby uzasadniona. Zgodnie bowiem z art. 84 ust.2 Karty Nauczyciela w okresie zawieszenia w pełnieniu obowiązków nie przysługują dodatki oraz wynagrodzenie za godziny ponadwymiarowe.

W piśmie procesowym z dnia 12.12.2013r. powódka sprecyzowała swoje roszczenie na kwotę 11.386zł netto, na którą składa się 4.960zł netto tytułem dodatku za godziny ponadwymiarowe oraz 6.426zł netto tytułem dodatku motywacyjnego, wskazując jako podstawę roszczenia art.415 KC. W kolejnym piśmie procesowym z 2.01.2014r. pełnomocnik powódki dokonała kolejnego sprecyzowania podstawy roszczenia powódki wskazując, iż jest to „odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem zawieszenia w czynnościach nauczyciela.

Wyrokiem z dnia 24.01.2014r. Sąd Rejonowy w Elku zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.766,20zł tytułem niewypłaconego dodatku motywacyjnego za okres zawieszenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 07.03.2013r. do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz rozstrzygnął o kosztach procesu.

Z ustaleń Sądu I instancji wynikało, iż dyrektor pozwanej szkoły uzyskała informację od trzech rodziców wskazujących, że powódka w stosunku do uczniów naruszała prawa i dobra dziecka. Rodzice złożyli ustne skargi, które w formie pisemnej sporządziła dyrektor pozwanej szkoły w dniach 6 i 8 czerwca 2012r. Także psycholog Szkoły Podstawowej nr (...) w O. sporządziła na prośbę matki jednej z uczennic notatkę, z której wynika, że uczennica straciła zainteresowanie grą na instrumencie, ponieważ „pani ją bije”, a bała się powiedzieć mamie, ponieważ myślała, że mama jej nie uwierzy.

W dniu 11.06.2012r. dyrektor pozwanej szkoły przeprowadziła rozmowę wyjaśniającą z powódką, z której to rozmowy został sporządzony protokół. Poinformowała powódkę o wpłynięciu skarg rodziców oraz informacji psychologa szkolnego, zapytała powódkę czy opisywane przez dzieci zachowania miały miejsce, na co powódka nie odpowiedziała. Dyrektor pozwanej zaproponowała trzy wyjścia: zebranie rodziców oraz uczniów i przeprosiny przez powódkę oraz zobowiązanie poprawy; skierowanie sprawy do komisji dyscyplinarnej, a po takim skierowaniu zawieszenie w pełnieniu obowiązków lub tzw. wyjście honorowe - złożenie przez powódkę podania o rozwiązanie umowy o pracę. Dyrektor poprosiła powódkę o podjęcie decyzji w tym samym dniu do godziny 20. Powódka podpisała protokół ze spotkania a w tym samym dniu złożyła pismo, w którym przed podjęciem decyzji zażądała dostarczenia pism które wpłynęły do szkoły z podaniem numeru wpływu oraz przypomniała, że zapowiadane postępowanie dyscyplinarne jest postępowaniem jawnym.

W dniu 27.06.2012r., w związku z wnioskiem dyrektor pozwanej szkoły Rzecznik Dyscyplinarny Dla Nauczycieli przy Wojewodzie (...) w O. wszczął postępowanie wyjaśniające w związku z postawionym powódce zarzutem uchybienia godności zawodu nauczyciela oraz obowiązkom. W związku z pytaniem dyrektor pozwanej szkoły z dnia 12.07.2012r. Centrum Edukacji Artystycznej w W. poinformowało, że zgodnie z art. 83 ust.1a KN dyrektor szkoły zawiesza w pełnieniu obowiązków nauczyciela, jeżeli złożony wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego dotyczy naruszenia praw i dobra dziecka. Zdaniem CEA powódka powinna zostać obligatoryjnie zawieszona w pełnieniu obowiązków nauczyciela. Zgodnie z art.84 ust.2 KN w okresie zawieszenia nie przysługują dodatki oraz wynagrodzenie za godziny ponadwymiarowe, ale w czasie wakacji przysługuje wypłata średniej z nadgodzin wypracowanych w roku szkolnym 2011/2012.

Rodzice, którzy wnieśli skargi na zachowanie powódki, w dniach 13.08.2012r., 14.08.2012r. i 16.08.2012r. zwrócili się do dyrektor pozwanej szkoły o zmianę nauczyciela klarnetu dla dzieci.

Dyrektor pozwanej szkoły pismem z dnia 21.08.2012r. na podstawie art. 83 ust.1 Karty Nauczyciela, wobec uchybienia godności zawodu nauczyciela, a w konsekwencji naruszenia praw i dobra dziecka z dniem 30.08.2012r. zawiesiła powódkę w pełnieniu obowiązków nauczyciela, do czasu zakończenia postępowania dyscyplinarnego. Jednocześnie na podstawie art. 84 ust.1 KN ograniczyła wynagrodzenie powódki do kwoty wynagrodzenia zasadniczego 3.109zł od 1.09.2012r. Powódka w dniu 27.08.2012r. odwołała się od tej decyzji do Komisji Dyscyplinarnej. W tym samym dniu do pozwanej szkoły wpłynęło pismo rodziców uczniów, którzy wnosili o umożliwienie powódce dalszej pracy. Dyrektor

pozwanej szkoły poinformowała powódkę, że nie zostaje dopuszczona do pracy do momentu rozstrzygnięcia przez Komisję Dyscyplinarną odwołania od decyzji z dnia 21.08.2012r.

W dniu 11.09.2012r. Rzecznik Dyscyplinarny na podstawie §13 ust.2 pkt 2 i §20 ust.1 i 2 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z 22.01.1998r. w sprawie komisji dyscyplinarnych dla nauczycieli i trybu postępowania dyscyplinarnego wniósł do Komisji Dyscyplinarnej o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego w stosunku do powódki, zarzucając jej uchybienie godności zawodu nauczyciela i obowiązkom z art.6 Karty Nauczyciela z dnia 26.01.1982r. (t.j. Dz.U. z 2006r. Nr 97, poz. 674 ze zm.) i o wymierzenie jej kary dyscyplinarnej określonej w art.76 ust.1 pkt 1 KN tj. kary nagany z ostrzeżeniem. W dniu 13.09.2012r. Komisja Dyscyplinarna uchyliła decyzję dyrektora pozwanej szkoły z 21.08.2012r. Dyrektor pozwanej szkoły wniosła zażalenie na to postanowienie i sprawa została przekazana w trybie odwoławczym komisji dyscyplinarnej I instancji do ponownego rozpoznania, co nastąpiło w dniu 06.11.2012r. W dniu 12.12.2012r. Komisja Dyscyplinarna ponownie uchyliła decyzję dyrektora pozwanej szkoły z 21.08.2012r. o zawieszeniu powódki w pełnieniu obowiązków nauczyciela.

Komisja Dyscyplinarna w dniu 20.09.2012r. postanowiła wszcząć postępowanie dyscyplinarne w stosunku do powódki. W dniu 22.12.2012r. powódka otrzymała następną decyzję dyrektor pozwanej szkoły z dnia 21.12.2012r. o zawieszeniu powódki do czasu rozstrzygnięcia postępowania przez Komisję Dyscyplinarną - tym razem na podstawie art. 83 ust.1a Karty Nauczyciela-z uwagi na toczące się postępowanie dyscyplinarne. Powódka odwołała się od tego zawieszenia i postanowieniem z dnia 16.01.2013r. Komisja Dyscyplinarna uchyliła ponowną decyzję dyrektor pozwanej szkoły z 21.12.2012r. o zawieszeniu powódki, z uwagi na treść §23 ust. 3 rozporządzenia w sprawie komisji dyscyplinarnych dla nauczycieli i trybu postępowania dyscyplinarnego.

Powódka zgłosiła swoją gotowość podjęcia pracy w dniu 04.02.2013r. W dniu 25.02.2013r. Komisja Dyscyplinarna uznała powódkę za niewinną zarzucanych jej czynów. Postanowieniem z dnia 22.03.2013r. Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna dla Nauczycieli przy Ministrze Kultury i Dziedzictwa Narodowego po rozpoznaniu zażalenia dyrektor pozwanej szkoły na postanowienie z dnia 16.01.2013r. Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli przy Wojewodzie (...)o uchyleniu decyzji dyrektor pozwanej szkoły z 21.12.2012r. o zawieszeniu powódki-utrzymała w mocy przedmiotowe postanowienie.

Od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej, która uznała powódkę za niewinną zarzucanych jej czynów, pozwana szkoła nie składała odwołania i otrzymała je w dniu 6.03.2013r. Od dnia 7.03.2013r., jeszcze przed uprawomocnieniem się orzeczenia, powódka została przywrócona do pracy na stanowisku nauczyciela klarnetu, a w dniach 13 i 14.03.2013r. wypłacono jej zatrzymane wynagrodzenie – 5.596,20zł, dodatek stażowy za miesiące IX.2012r.-III.2013r.-4.352,60zł, wyrównanie nagrody jubileuszowej-1.246,30zł i wyrównanie dodatkowego wynagrodzenia rocznego-1.268,47zł. Dodatek motywacyjny w wysokości 20% powódka otrzymała od 1.10.2013r. z wyrównaniem od 1.09.2013r.

W dniu 27.06.2013r. powódka wystąpiła do pozwanej szkoły z przedsądowym wezwaniem do zapłaty kwoty 6.550zł na podstawie art.417 §1KC. W piśmie procesowym z dnia 12.12.2013r., w trakcie postępowania sądowego, powódka sprecyzowała swoje roszczenie na kwotę 11.386zł netto, na którą składa się 4.960zł netto tytułem dodatku za godziny ponadwymiarowe oraz 6.426zł netto tytułem dodatku motywacyjnego, wskazując jako podstawę roszczenia art.415KC. W piśmie procesowym z dnia 02.01.2014r. pełnomocnik powódki dokonała sprecyzowania podstawy roszczenia wskazując, iż jest to „odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem zawieszenia w czynnościach nauczyciela”.

Zdaniem Sądu Rejonowego roszczenie powódki było zasadne jedynie na podstawie art.84 ust.5 Karty Nauczyciela tj. w zakresie niewypłaconego dodatku motywacyjnego za okres zawieszenia w kwocie 3.766,20zł, wraz z ustawowymi odsetkami od 7.03.2013r.(od dnia powrotu powódki do pracy po upływie okresu zawieszenia). Natomiast żądanie przedstawione na podstawie art. 24 KC w zw. z art. 415 KC nie miało oparcia w przepisach prawa materialnego i nie mogło uzyskać żądanej ochrony prawnej. W tym zakresie wskazał na brak możliwości przypisania winy pracodawcy, gdyż działał on zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Decyzja dyrektora szkoły o zawieszeniu powódki w pełnieniu obowiązków oparta była o obowiązujące uregulowania prawne, a jej prawidłowość znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądowym, czego przykładem był wyrok Sądu

Apelacyjny we Wrocławiu z dnia 03.04.2012r. sygn. III APo 5/11. Co prawda w sprawie powódki w chwili wydania decyzji o jej zawieszeniu w pełnieniu obowiązków nauczyciela w dniu 21.08.2012r. nie toczyło się jeszcze postępowanie dyscyplinarne, ale w dniu 27.06.2012r., w związku z wnioskiem dyrektor pozwanej szkoły Rzecznik Dyscyplinarny wszczął postępowanie wyjaśniające w związku z postawionym powódce zarzutem uchybienia godności zawodu nauczyciela oraz obowiązkom. Zatem w ówczesnym stanie faktycznym pozwana mogła uznać zawieszenie powódki w obowiązkach nauczyciela za sprawę niecierpiącą zwłoki ze względu na powagę wysuniętych zarzutów.

Zdaniem Sądu I instancji kolejne zawieszenie powódki z 21.12.2012r. było również oparte na obowiązujących przepisach, w szczególności o art.83ust.1a Karty Nauczyciela. W dniu 11.09.2012r. Rzecznik Dyscyplinarny wniósł do Komisji Dyscyplinarnej o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego w stosunku do powódki. Komisja Dyscyplinarna w dniu 20.09.2012r. postanowiła wsząć postępowanie dyscyplinarne w stosunku do powódki.

Sąd Rejonowy nie stwierdził bezprawnego naruszenia przez pozwaną szkołę rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z 22.01.1998r. w sprawie komisji dyscyplinarnych dla nauczycieli i trybu postępowania dyscyplinarnego, wskazując, iż wątpliwości dotyczące mocy obowiązującej rozporządzenia rozstrzygnął Sąd Najwyższy uchwałą składu 7 sędziów z dnia 18.05.2011r. sygn. III PZP 1/11 (LEX 787400). W tym też względzie wskazał na §23 ust.3 rozporządzenia, z którego wynika, że to komisja a nie pracodawca uchyla decyzję, o zawieszeniu, jeżeli w toku postępowania wyjaśniającego nie został potwierdzony zarzut popełnienia przewinienia lub gdy rzecznik dyscyplinarny wniósł o wymierzenie kary określonej w art. 76 ust. 1 pkt 1 KN. Nie zmienia to treści art.83 ust.1a Karty Nauczyciela, która jest przepisem rangi ustawowej, według którego dyrektor szkoły obligatoryjnie zawiesza w pełnieniu obowiązków nauczyciela, jeżeli wszczęte postępowanie karne lub złożony wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego dotyczy naruszenia praw i dobra dziecka. Dlatego Sąd I instancji nie znalazł podstaw do uznania bezprawności działań pozwanej szkoły w ramach postępowania dyscyplinarnego.

Sąd Rejonowy uznał, iż roszczenie powódki dotyczące wynagrodzenia za pracę w godzinach ponadwymiarowych nie zasługiwało na uwzględnienie. W tym zakresie legalne zawieszenie powódki w obowiązkach nastąpiło bowiem najpierw na podstawie fakultatywnej, a następnie obligatoryjnej decyzji pracodawcy, na podstawie Karty Nauczyciela i stanowiło usprawiedliwioną przeszkodę niewykonywania obowiązków nauczycielskich w okresie zawieszenia. Ponieważ wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną, natomiast za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią. W tym przypadku nie ma podstawy prawnej do wypłaty, i nie jest to „...zatrzymana kwota wynagrodzenia ...” w rozumieniu art.84 ust.5 KN. Swoje stanowisko Sąd Rejonowy poparł tezą wyrażoną przez Sąd Najwyższy w wyroku z 18.04.2011r. III PK 62/10, który stwierdził, że wynagrodzenie za pracę w godzinach ponadwymiarowych, których nauczyciel nie przepracował z powodu zawieszenia go w pełnieniu obowiązków na podstawie art. 83 ust. 1 Karta Nauczyciela, nie może być zwrócone w przypadku umorzenia postępowania dyscyplinarnego lub karnego albo wydania orzeczenia lub wyroku uniewinniającego (art. 84 ust. 5KN).

Odmienne stanowisko przyjął Sąd I instancji w przypadku dodatku motywacyjnego powódki za okres zawieszenia.

W tym zakresie wskazał na art. 30 ust. 1 pkt 1 i 2 Karty Nauczyciela, zgodnie z treścią którego wynagrodzenie nauczycieli składa się m.in. z wynagrodzenia zasadniczego oraz z dodatków: za wysługę lat, motywacyjnego, funkcyjnego oraz za warunki pracy. Sąd Rejonowy przyjął, iż ze względu na systematykę art. 30 ust. 1 pkt 2 KN, w którym wymieniono dodatki przysługujące nauczycielom, iż ustawodawca do okoliczności mających wpływ na wysokość dodatku motywacyjnego odnosi jakość świadczonej pracy i wykonywanie dodatkowych zadań lub zajęć. Natomiast na wysokość pozostałych dodatków wpływ mają odpowiednio: okres zatrudnienia (dodatek za wysługę lat); powierzone stanowisko lub sprawowana funkcja (dodatek funkcyjny); trudne lub uciążliwe warunki pracy (dodatek za warunki pracy). Ponadto na podstawie delegacji ustawowej MEN wydał rozporządzenie z dnia 3 kwietnia 2009r. w sprawie dodatków do wynagrodzenia zasadniczego oraz wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe i godziny doraźnych zastępstw dla nauczycieli zatrudnionych w szkołach prowadzonych przez organy administracji rządowej. Z powyższych regulacji wynika, iż dodatek motywacyjny jest dodatkiem fakultatywnym, odnoszącym się do jakości świadczonej pracy i wykonywania dodatkowych zadań lub zajęć. Jednak w momencie jego przyznania

dodatek motywacyjny staje się składnikiem wynagrodzenia i istotnym elementem umowy o pracę. Z Karty Nauczyciela wynika, że w okresie zawieszenia w pełnieniu obowiązków nie przysługują dodatki oraz wynagrodzenie za godziny ponadwymiarowe (art. 84 ust. 2KN), w momencie jednak zaistnienia przesłanki z art. 84 ust.5 KN należy ten dodatek wypłacić.

W opinii Sądu Rejonowego, powódka gdyby nie jej zawieszenie w obowiązkach nauczyciela, otrzymałaby warunki wynagrodzenia ukształtowane tak jak 6 m-cy wcześniej, w tym 20% dodatek motywacyjny i dlatego zasądził od pozwanej szkoły na rzecz powódki kwotę dodatku motywacyjnego za okres zawieszenia wraz z ustawowymi odsetkami od daty wymagalności tj. dnia powrotu powódki do pracy, w wysokości wyliczonej przez pozwaną szkołę i nie kwestionowanej przez powódkę. Nie znalazł jednak podstaw do uwzględnienia roszczenia o dodatek motywacyjny za następny 6 miesięczny okres. O ile bowiem w okresie zawieszenia powódki przedmiotowy dodatek motywacyjny nie przysługiwał jej jedynie ze względu na brak dodatków do wynagrodzenia w okresie zawieszenia, to po przywróceniu powódki do pracy musiał jej zostać zwrócony. Inna sytuacja wystąpiła po przywróceniu powódki do pracy, ponieważ ten fakultatywny dodatek nie został powódce przez pracodawcę przyznany na następny okres. Dochodzenie dodatku motywacyjnego za okres po przywróceniu powódki do pracy w niniejszej sprawie, która dotyczy - niewypłaconych świadczeń za okres zawieszenia - jest niezasadne.

Apelacje od powyższego wyroku złożyły obie strony.

Powódka zaskarżyła wyrok w części, w zakresie określonym w pkt. II, zarzucając mu:

A) naruszenie prawa materialnego tj.:

1. art. 83 ust. 1a Karty Nauczyciela w zw. z art. 8 KP poprzez uznanie za zgodne z prawem wydanie przez dyrektor pozwanej decyzji z dnia 21.12.2012r. o zawieszeniu powódki bez jakiegokolwiek uzasadnienia, pomimo że Rzecznik Dyscyplinarny w dniu 16.09.2012r. wniósł o wymierzenie powódce kary nagany z ostrzeżeniem (z art. 76 ust. 1 pkt 1 KN), co oznacza, że w dniu wydania tej decyzji przez dyrektor pozwanej miała pełną świadomość, że decyzja ta zostanie uchylona na podstawie §23 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 22.01.1998r. w sprawie komisji dyscyplinarnych dla nauczycieli i postępowania dyscyplinarnego przez Komisję, jak i z tej przyczyny, że decyzja ta nie zawierała uzasadnienia, a z treści postanowienia z dnia 12.12.2012r. Komisji Dyscyplinarnej bezspornie wynika, że decyzja dyrektor pozwanej o zawieszeniu musi zawierać uzasadnienie, jak i z tej przyczyny, że co do zasady w niniejszej sprawie doszło uprzednio do zawieszenia powódki przez pozwaną na innej podstawie prawnej;

2. art. 84 ust.5 Karty Nauczyciela, poprzez błędną wykładnię polegającą na nieuznaniu przez Sąd I instancji, że kwota dodatku motywacyjnego za okres po dacie przywrócenia do pracy do dnia 31.08.2013r. pozostawała w adekwatnym związku przyczynowym z bezprawnym zawieszeniem powódki w pełnieniu obowiązków nauczyciela, a zatem odpowiednia kwota tego dodatku motywacyjnego wyliczona zgodnie z pismem przygotowawczym powódki z dnia 09.12.2012r. była powódce należna i powinna być przez Sąd I instancji na rzecz powódki zasądzona;

3. art. 8 KP poprzez niezastosowanie tego przepisu przy ocenie zachowania pozwanej jak i żądania pozwu skutkujące w konsekwencji nieuprawnionym w okolicznościach faktycznych tej sprawy uznaniem przez Sąd I instancji, że wydanie przez dyrektor pozwanej dwóch decyzji o zawieszeniu powódki w pełnieniu obowiązków nauczyciela należy traktować jako wykonywanie przez pozwaną prawa zdefiniowanego normatywnie w art. 83 ust.1 i ust. 1a Karty Nauczyciela tj. podlegającego ochronie prawnej, pomimo, że:

- w sprawie jest bezsporne, że w dniu 21.12.2012r., czyli w dacie wydania drugiej decyzji o zawieszeniu powódki w pełnieniu obowiązków nauczyciela, wydanie decyzji z dnia 21.12.2012r. było całkowicie zbędne, gdyż dyrektor pozwanej miała pełną świadomość, że w postępowaniu dyscyplinarnym zainicjowanym przez pozwaną, rzecznik dyscyplinarny wniósł jedynie o wymierzenie najniższej z możliwych kar, tzn. kary nagany z ostrzeżeniem, co bezspornie obligowało uchylenie zawieszenia powódki w toku postępowania dyscyplinarnego, co oznacza tym samym, że decyzja ta była źródłem szkody majątkowej, którą powódka poniosła wskutek wydania tej decyzji;

- pierwszą decyzją o zawieszeniu powódki dyrektor pozwanej wydała w oparciu o sporządzoną przez siebie własną notatkę, sformułowaną bardzo ogólnie i w oparciu o bardzo uogólnione merytorycznie skargi rodziców trojga dzieci, dyrektor pozwanej nie przeprowadziła jakiejkolwiek próby zweryfikowania zarzutów rodziców poprzez uzyskanie od rodziców bardziej szczegółowych informacji, umożliwiających dyrektor pozwanej obiektywną ocenę czy zarzuty rodziców są wiarygodne, np. kiedy, w jakim okresie i w jakich okolicznościach dzieci były rzekomo przez powódkę "bite", czy każde z dzieci opisuje te same lub co najmniej bardzo do siebie podobne zdarzenia, czy też każde z dzieci mówi o innych, wyłącznie zindywidualizowanych dla każdego z tych dzieci zdarzeniach, co do ilości zdarzeń i ich natężenia, czy dzieci miały widoczne ślady rzekomej przemocy powódki wobec tych dzieci, co jednocześnie uniemożliwiło dyrektor pozwanej sformułowanie obiektywnej oceny, czy i jakiego rodzaju decyzje dyrektor pozwanej jest zobowiązana podjąć wobec powódki, w związku z zarzutami rodziców trojga dzieci, zgodnie z wyjaśnieniami powódki nie zakwestionowanymi przez dyrektor pozwanej o zarzutach rodziców trojga dzieci dyrektor pozwanej poinformowała powódkę mimochodem, poprzez udzielenie bezpośredniej informacji o treści cyt: "słyszałam że bijesz dzieci"; w trakcie rozmowy wyjaśniającej z dnia 11.06.2012r. dyrektor pozwanej zażądała od powódki wyjaśnień nie informując powódkę, od rodziców których dzieci pochodzą skargi, jakiego okresu, jakich okoliczności i jakich konkretnie objawów rzekomej przemocy ze strony powódki, „bicia” dotyczą skargi, co obiektywnie uniemożliwiło powódce złożenie jakichkolwiek wyjaśnień co do formułowanych przez dyrektor pozwanej zarzutów, bez uzasadnionego obiektywnie powodu dyrektor pozwanej zażądała złożenia przez powódkę wyjaśnień jeszcze w tym samym dniu do godz.20, jako wyjście z sytuacji, dyrektor pozwanej zaproponowała przy tym powódce: 1) publiczną ekspiację, pokajanie publiczne przeprosiny i zobowiązanie poprawy na ogólnym zebraniu rodziców i uczniów (niezależnie czy oni sobie tego życzą czy nie), 2) założenie monitoringu podczas zajęć prowadzonych przez powódkę z rzekomo krzywdzonymi dziećmi, 3) skierowanie sprawy do komisji dyscyplinarnej oraz 4) "honorowo" złożenie podania o rozwiązanie umowy o pracę;
- jest bezsporne, że obydwie decyzje dyrektor pozwanej o zawieszeniu powódki w pełnieniu obowiązków nauczyciela były w sensie formalno-prawnym i merytorycznym wadliwe, gdyż zostały wydane bez jakiegokolwiek uzasadnienia, co w istocie z jednej strony uniemożliwiało organowi dyscyplinarnemu ocenę zasadności merytorycznej wydania tych decyzji, z drugiej strony zaś, uniemożliwiało powódce należyłą obronę swych praw w toku postępowania o zawieszeniu w czynnościach nauczyciela;

4. art. 415 KC w związku z art. 300 KP, poprzez niezastosowanie tych przepisów w sytuacji, gdy bardzo ogólnie sformułowana treść skarg trojga rodziców oceniana przez Sąd I instancji obiektywnie nie powinna być kwalifikowana normatywnie jako przypadek niecierpiący zwłoki, stanowiący przesłankę wydania przez dyrektor pozwanej w dniu 21.08.2012r. pierwszej decyzji o zawieszeniu powódki w pełnieniu obowiązków nauczyciela, w trybie art. 83 ust.1 Karty Nauczyciela, ponadto obie decyzje zostały wydane bez niezbędnego uzasadnienia, co oznacza, że decyzje te były wydane bezprawnie, a zatem były źródłem szkody majątkowej powódki, o której mowa w art. 361KC, wina pozwanej w wydaniu obu decyzji bez uzasadnienia jest bezsporna, wydanie decyzji z dnia 21.12.2012r. było zbędne i niedopuszczalne (w sytuacji gdy wcześniej na innej podstawie prawnej w tej samej sprawie doszło uprzednio do zawieszania powódki w dniu 21.08.2012r.), a pomiędzy faktem szkody powódki, a winą pozwanej w jej powstaniu istnieje adekwatny związek przyczynowy, bowiem gdyby obie decyzje nie zostały wydane bezprawnie, w tym w szczególności zbędna i niedopuszczalna de iure decyzja z dnia 21.12.2012r., powódka nie poniosłaby szkody majątkowej w wysokości wskazanej w piśmie procesowym z dnia 30.12.2013r.;

B) naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia wyroku, tj.:

1. art. 233 kpc poprzez:

- brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego w tym w szczególności treści postanowienia z dnia 12.12.2012 r. Komisji Dyscyplinarnej, z którego wynika, że decyzja pozwanej o zawieszeniu obligatoryjnie musi zawierać uzasadnienie;

- przekroczenie przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów polegające na uznaniu, że w realiach niniejszej sprawie istniał "przypadek niecierpiący zwłoki", co uzasadniałoby wydanie w dniu 30.08.2012r. decyzji o zawieszeniu powódki przez dyrektor pozwanej na podstawie art. 83 ust. 1 in fine KN, w sytuacji gdy znaczny stopień ogólności formułowanych przez rodziców trojga dzieci zarzutów nie uzasadniał uznania, że zachodzi "przypadek niecierpiący zwłoki", a dodatkowo pomiędzy datą rzekomego czynu powódki, a datą zawieszenia upłynęło ponad 2 miesiące (powódka pracowała do rozpoczęcia wakacji w dniu 29.06.2012r., zaś do zawieszenia doszło dopiero 21.08.2012r), co wyklucza uznanie, że zachodził "przypadek niecierpiący zwłoki", skoro na przestrzeni dwóch miesięcy pozwana nie podejmowała żadnych decyzji wobec powódki;
- brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności w postaci pisma - które powinno co do zasady zostać pominięte jako spóźnione - z Centrum Edukacji Artystycznej i dyspozycji dla pozwanej z niego wynikających, w sytuacji gdy pozwana postąpiła wprost odwrotnie od zaleceń CEA wynikających z tego pisma i bezprawnie zawiesiła powódkę w dniu 21.08.2012r., w sytuacji gdy pismo CEA wykluczało co do zasady zawieszenie powódki w dniu 21.08.2012r., co z kolei oznacza, że działanie pozwanej było bezprawne bowiem nie zachodziła przesłanka "przypadku niecierpiącego zwłoki";
- przekroczenie przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów polegające na uznaniu przez Sąd I instancji za zgodne z prawem dwóch decyzji wydanych przez pozwaną o zawieszeniu powódki w pełnieniu obowiązków nauczyciela, pomimo, że decyzje te wbrew normatywnej treści odpowiednio, art. 83 ust.1 i art.83 ust.1a Karty Nauczyciela, nie zawierały jakiegokolwiek uzasadnienia, przed podjęciem tych decyzji dyrektor pozwanej nie przeprowadziła jakiegokolwiek postępowania w celu zweryfikowania merytorycznej treści skarg ustnych przez rodziców trojga dzieci;
- przekroczenie przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów polegające na nieuznaniu przez Sąd I instancji, że wydane przez pozwaną dwie decyzje o zawieszeniu powódki w pełnieniu obowiązków nauczyciela są źródłem szkody majątkowej powódki, uzasadniającej zasądzenie odszkodowania obejmującego zarówno wynagrodzenie z tytułu dodatku motywacyjnego zarówno za faktyczny okres zawieszenia powódki, jak też za okres po dacie przywrócenia powódki do pracy do dnia 31.08.2013r., a także wynagrodzenie za godziny ponadwymiarowe, kwalifikowanego jako utracone przez powódkę korzyści, o których mowa w art. 361 §.2 KC;
- art.16 kpc w zw. z art. 17 kpc poprzez rozpoznanie i oddalenie powództwa w zakresie sformułowanego w pozwie alternatywnie roszczenia o zadośćuczynienie wynikającego z naruszenia dóbr osobistych powódki, pomimo braku właściwości rzeczowej dla rozpoznania przez Sąd I instancji tego roszczenia, co powinno co do zasady skutkować przekazaniem sprawy w tym zakresie przez Sąd Rejonowy w Ełku odpowiedniemu Sądowi Okręgowemu do merytorycznego rozpoznania;
- art. 217 § 2 kpc poprzez brak pominięcia spóźnionych twierdzeń i dowodów pozwanej zawartych w pkt 1 i pkt 3 wniosku dowodowego pozwanej datowanego na dzień 06.01.2014r, w sytuacji gdy dowody te i twierdzenia pozwana mogła obiektywnie przedstawić już na etapie odpowiedzi na pozew, zaś pozwana nie udowodniła, że powołanie tych dowodów i twierdzeń nie było wcześniej możliwe, poprzez nie uchylenie pytania pełnomocnika pozwanej o treści cyt. - protokołu rozprawy in fine „Co by było gdyby dyrektor nie zastosowała się do ustawowego zawieszenia powódki?" - gdyż pytanie to dotyczy hipotezy, a nie faktów, z tego względu uzasadnione jest w ocenie powódki pominięcie przez sąd odwoławczy odpowiedzi dyrektor pozwanej na to pytanie zawartej na karcie 5 akapit ostatni oraz na karcie 6 akapit I protokołu rozprawy z dnia 03.12.2012r.;
- art. 328 § 2 kpc poprzez brak wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia powodów dla których Sąd I instancji odmówił wiarygodności i mocy dowodowej sformułowanym w pozwie i w pismach procesowych zarzutom i twierdzeniom powódki dotyczącym konkretnych okoliczności świadczących - w ocenie powódki - o bezprawności dwóch decyzji dyrektor pozwanej o zawieszeniu powódki w obowiązkach nauczyciela, brak odniesienia się do wszystkich twierdzeń powódki;

C) sprzeczność istotnych ustaleń sądu ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym:

- polegająca na uznaniu, że decyzje dyrektor pozwanej z dnia 21.08.2012r., jak i z dnia 21.12.2012r. w przedmiocie zawieszenia powódki nie wymagały uzasadnienia i w związku z tym nie można przypisać im znamienia bezprawności, w sytuacji gdy z treści postanowienia z dnia 12.12.2012 r. Komisji Dyscyplinarnej bezspornie wynika, że decyzja dyrektor pozwanej o zawieszeniu musi zawierać uzasadnienie, „na podstawie którego komisja mogłaby stwierdzić, że powaga i wiarygodność zarzutów uzasadnia konieczność odsunięcia nauczyciela od obowiązków”;

- polegająca na uznaniu, że okoliczności zawarte w skargach trojga rodziców dzieci uzasadniały w ocenie Sądu I instancji wydanie przez pozwaną pierwszej decyzji o zawieszeniu powódki w pełnieniu obowiązków nauczyciela.

Wskazując na powyższe domagała się zmiany zaskarżonego wyroku i zasądzenia na rzecz powódki od pozwanej kwoty 11.386zł oraz kosztów procesu związanych z wniesieniem apelacji oraz kosztów zastępstwa prawnego za obie instancje według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ełku.

Pozwany również zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w części, co do punktów I, III i IV, zarzucając mu naruszenie prawa materialnego tj.:

1. art. 84 ust. 1 Karty Nauczyciela, poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że ograniczone wynagrodzenie zasadnicze nauczyciela w okresie zawieszenia w pełnieniu obowiązków obejmuje również dodatki motywacyjne;
2. art. 84 ust. 2 Karty Nauczyciela poprzez jego niezastosowanie do stanu faktycznego sprawy, a w konsekwencji błędne uznanie, że w okresie zawieszenia nauczyciela w pełnieniu obowiązków dodatek motywacyjny wchodzi w skład ograniczonego wynagrodzenia;
3. art. 84 ust. 5 Karty Nauczyciela poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że jeżeli postępowanie dyscyplinarne zakończy się wydaniem przeczenia uniewinniającego, wśród należnych nauczycielowi do zwrotu zatrzymanych kwot wynagrodzenia znajduje się również dodatek motywacyjny.

Wskazując na powyższe domagał się zmiany zaskarżonego orzeczenia w zakresie punktu I poprzez oddalenie powództwa, zasądzenia od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i zmianę wyroku w punkcie IV w zakresie, w jakim Sąd Rejonowy nakazał pobrać od pozwanej kwotę 189zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki jest bezzasadna, natomiast apelacja pozwanej okazała się zasadna w całości.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał ustaleń stanu faktycznego, natomiast przeprowadzona ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie była w pełni prawidłowa.

W pierwszej kolejności rozważeniu podlegały zarzuty błędnych ustaleń faktycznych, albowiem jedynie w poprawnie ustalonym stanie faktycznym możliwa jest ocena prawidłowości zastosowanych przepisów prawa materialnego. Zgodnie z treścią art. 233 § 1 kpc sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a ponadto powinna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc wymaga wskazania, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im taką moc przyznając - to jest - czy i w jakim zakresie analiza ta jest niezgodna z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzą lub doświadczeniem życiowym, względnie - czy jest ona niepełna. Tylko takie skonstruowanie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc pozwala na skuteczne podważenie przeprowadzonej przez Sąd oceny dowodów, a także będących jej konsekwencją ustaleń stanu faktycznego i subsumowanie ich pod określony przepis prawa. Zarzut sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego może tylko wówczas wzruszyć zaskarżony wyrok, gdy istnieje dysharmonia między materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do jakiej doszedł Sąd na jego podstawie. To natomiast, że określone dowody ocenione zostały niezgodnie z intencją strony skarżącej nie oznacza jeszcze, iż Sąd dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 kpc. Przekładając powyższe rozważania na grunt analizowanej sprawy wskazać należy, iż zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów. Apelująca podnosząc zarzut naruszenia art. 233 kpc, co do istoty skupiła się na odmiennej ocenie prawnej, a nie na podważeniu ustalonych przez Sąd Rejonowy okoliczności faktycznych. W niniejszej sprawie w żadnym stopniu nie ma podstaw do podnoszenia zarzutu braku wszechstronności czy też przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, których podstawę stanowiły dokumenty.

Przed przystąpieniem do rozważań odnośnie pozostałych zarzutów przytoczyć należy ponownie treść art. 83 ust. 1 Karty Nauczyciela z dnia 26.01.1982r. (t.j. Dz. U. 2014r. poz. 191), zgodnie z treścią którego dyrektor szkoły może zawiesić w pełnieniu obowiązków nauczyciela, a organ prowadzący szkołę - dyrektora szkoły, przeciwko któremu wszczęto postępowanie karne lub złożono wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, jeżeli ze względu na powagę i wiarygodność wysuniętych zarzutów celowe jest odsunięcie nauczyciela od wykonywania obowiązków w szkole. W sprawach niecierpiących zwłoki nauczyciel i dyrektor szkoły może być zawieszony przed złożeniem wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego.

W sytuacji, gdy dyrektor otrzymuje zgłoszenie od rodziców o nieprawidłowym zachowaniu nauczyciela wobec uczniów, musi wówczas podjąć działania, zmierzające do wyjaśnienia sytuacji. Należy zgodzić się ze stanowiskiem powódki, iż z powyższego zapisu nie wynika, jakoby dyrektor szkoły miał obowiązek wszczynania postępowania dyscyplinarnego automatycznie, w każdej sytuacji. Zdaniem Sądu powyższa regulacja daje dyrektorowi możliwość odstąpienia od wszczynania postępowania dyscyplinarnego w sytuacji, gdy otrzymuje zgłoszenie w sprawie błażej, wątpliwej czy np. od jednego rodzica. Wówczas właściwym wydaje się przeprowadzenie rozmowy czy też konfrontacji. Natomiast w niniejszej sprawie dyrektor szkoły otrzymała trzy niezależne zgłoszenia od konkretnych rodziców dzieci, których nauczycielem była powódka. Zgłoszenia te dotyczyły podobnych zachowań powódki i w takiej sytuacji zarzuty wobec niej nabrały poważniejszego charakteru.

W celu właściwej oceny powyższej sytuacji warto odwrócić przebieg zdarzeń i założyć, iż posiadając wspomniane zgłoszenia dyrektor szkoły nie podejmuje żadnych działań. Pozostaje zatem pytanie, czy takie działanie byłoby prawidłowe? Analiza stanowisk obu stron mogłaby wskazywać, iż w tym przypadku nie było właściwego wyjścia z sytuacji, jednak zdaniem Sądu rozwiązanie tego problemu zawarte było właśnie w powołanym wyżej przepisie. Dochodząc do takich konkluzji należy mieć na uwadze, że dyrektor szkoły ma obowiązek dbania o dobro dzieci - uczniów i to na nim spoczywa odpowiedzialność za wszelkie nieprawidłowości i uchybienia. Dobro dzieci jest priorytetem i instytucje do tego powołane są szczególnie wyczulone na te kwestie. Również media czy opinia publiczna szeroko komentują wszelkiego rodzaju naruszenia i nieprawidłowości. W przypadku dyrektorów szkół istnieje obowiązek zachowania wzmożonej czujności w przypadku ujawnienia jakichkolwiek sygnałów wskazujących na wystąpienie nieprawidłowości w tym zakresie.

Sąd ma świadomość, iż zdarzają się zgłoszenia, które w efekcie okazują się nieprawdziwe i w tym aspekcie działania zastosowanie przez dyrektora pozwanej szkoły być może były zbyt asekuracyjne. Ponadto w zdarzenie to wpisuje się wątek konkursu na dyrektora szkoły i dlatego sytuacja ta była tym bardziej niefortunna. Jednak pomijając emocje i inne poboczne okoliczności, działania dyrektora należało oceniać przede wszystkim w oparciu o obowiązujące w takich sytuacjach przepisy. Wbrew wywodom powódki i argumentom zawartym w apelacji, nie miały one cech dowolności

i były zgodne z prawem. Zawieszenie nauczyciela w pełnieniu obowiązków w trybie art. 84 ust. 1 Karty Nauczyciela nie ma miejsca jedynie w jednoznacznych czy drastycznych sytuacjach. Zgłoszenie trzech rodziców na nieprawidłowe zachowanie konkretnego nauczyciela było wystarczające do podjęcia konkretnych działań. Postępowanie dyrektora szkoły trudno jest zatem oceniać jako właściwe lub nie, ponieważ przepisy są w ten sposób ukształtowane, że dyrektor mając wiadomość o tym, że prawa i dobro dziecka są narażone ma obowiązek zawieszenia nauczyciela w pełnieniu obowiązków.

Zdaniem Sądu decyzja dyrektora nie była zbyt pochopna w stosunku do powódki, która jest nauczycielem z długoletnim stażem i dobrą opinią. Takie rozważania można byłoby podejmować, gdyby skargę na powódkę złożyła jedna osoba. Jak już wcześniej wskazano, w takiej sytuacji zarzuty wobec powódki mogłyby powodować wątpliwości. Nie można przecież wykluczyć np. złej woli ze strony rodziców. W takich sytuacjach niewątpliwie sytuacja dyrektora jest trudna, nie zwalnia go jednak z podjęcia w tym zakresie działań, zgodnych z przepisami. Ponadto nie ma on prawa badania zasadności i prawdziwości skarg. W tym względzie organem właściwym jest komisja dyscyplinarna. Dyrektor szkoły nie miał podstaw do rozważania zasadności tych zgłoszeń, a jedynie musiał podjąć decyzje odnośnie sposobu ich załatwienia. Realne działania dyrektora i jego uprawnienia w tym zakresie wiązały się z zawieszeniem powódki w czynnościach, ograniczeniem jej wynagrodzenia i skierowaniem sprawy do rzecznika dyscyplinarnego. Kwestię tę szczegółowo wyjaśnił Sąd Rejonowy i zbędne było powtarzanie tej argumentacji.

Sąd nie podziela argumentacji, iż doszło do naruszenia art. 83 ust. 1a Karty Nauczyciela przy ponownym zawieszeniu powódki w pełnieniu obowiązków z dniem 21.12.2012r. Zgodnie z tym przepisem dyrektor szkoły zawiesza w pełnieniu obowiązków nauczyciela, a organ prowadzący szkołę - dyrektora szkoły, jeżeli wszczęte postępowanie karne lub złożony wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego dotyczy naruszenia praw i dobra dziecka. Decyzja o zawieszeniu powódki w pełnieniu obowiązków, którą dyrektor pozwanej podjęła w dniu 21.12.2012r. nie była bezprawna. Postanowieniem z dnia 16.01.2013r. Komisja Dyscyplinarna uchylła te decyzje ponieważ rzecznik dyscyplinarny wniosł o wymierzenie w stosunku do odwołującej konkretnej kary (nagana z ostrzeżeniem – art. 76 ust. 1 pkt 1 Karty Nauczyciela). Bezpodstawnym jest zatem zarzut bezpodstawności decyzji o zawieszeniu powódki w pełnieniu obowiązków, podnoszony przez apelującą wielokrotnie w apelacji w różnych aspektach. Również pierwsza decyzja nie była sprzeczna z prawem, gdyż uchylenie jej nastąpiło z przyczyn formalnych. Tym samym działania pozwanego nie nosiły cech dowolności i nie pozostawały w sprzeczności z prawem.

W sprawie niniejszej postępowanie dyscyplinarne zakończyło się uniewinnieniem powódki i dalsze działanie dyrektora w tym zakresie było również właściwe. Świadczy o tym regulacja zawarta w art. 84 ust. 1, 2 i 5 Karty Nauczyciela, zgodnie z treścią którego wynagrodzenie zasadnicze nauczyciela w okresie zawieszenia w pełnieniu obowiązków może ulec ograniczeniu, a tymczasowo aresztowanego ulega ograniczeniu najwyżej do połowy, w zależności od stanu rodzinnego nauczyciela, począwszy od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym nastąpiło zawieszenie. W okresie zawieszenia w pełnieniu obowiązków nie przysługują dodatki oraz wynagrodzenie za godziny ponadwymiarowe. Natomiast jeżeli postępowanie dyscyplinarne lub karne zakończy się umorzeniem z braku dowodów winy albo wydaniem orzeczenia lub wyroku uniewinniającego, nauczycielowi należy zwrócić zatrzymane kwoty wynagrodzenia.

Zatem w związku z zawieszeniem powódki w pełnieniu obowiązków częściowemu ograniczeniu uległo jej wynagrodzenie, gdyż utraciła ona w całości uprawnienia do dodatków, w tym motywacyjnego i wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe. Ponieważ powódka została uniewinniona, pracodawca miał obowiązek wyrównać jej wynagrodzenie do wysokości należnego, co też uczynił. Natomiast żądanie przez powódkę wyrównania dodatku oraz wynagrodzenia za godziny nadliczbowe było bezpodstawnie. Nie można się zgodzić z argumentacją przedstawioną w tym zakresie przez Sąd Rejonowy, gdyż za takim rozstrzygnięciem przemawia treść przepisu art. 84 ust. 2 Karty Nauczyciela. W przypadku zawieszenia w pełnieniu obowiązków wynagrodzenie zasadnicze może ulec ograniczeniu. Natomiast w przypadku dodatków oraz wynagrodzeń za pracę w godzinach ponadwymiarowych, to w okresie zawieszenia w pełnieniu obowiązków nie należą się one pracownikowi. W tym względzie, należało przyjąć za Sądem Rejonowym argumentację dotyczącą odmowy zwrotu wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe. Z tej samej podstawy prawnej nie można domagać się zwrotu dodatków. Ustęp 5 art. 84 Karty Nauczyciela wskazuje, iż zwrot

dotyczy tylko zatrzymanych kwot wynagrodzenia. Wynika z niego zatem, iż powódce należy zwrócić wynagrodzenie, jedynie do kwot zatrzymanych (ograniczonych) przez pracodawcę. Zatem przy przywróceniu do pracy pracownik ma pewność, iż wynagrodzenie zasadnicze zostanie mu wyrównane, tym bardziej, iż wysokość ograniczenia może być różna. Należy również zwrócić uwagę, iż przepis art. 84 Karty Nauczyciela systematyzuje jakie działania pracodawca może podjąć z wynagrodzeniem zasadniczym, a jakie w przypadku dodatków i wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe. Natomiast zwrotowi podlega jedynie wstrzymane wynagrodzenie. Zdaniem Sądu zapisy w tym względzie są jednoznaczne i nie budzą żadnych wątpliwości.

Konkludując dotychczasowe rozważania, Zdaniem Sądu nie można mówić o bezprawności w działaniu dyrektora, gdyż każdorazowo, czy to w przypadku podjęcia decyzji o zawieszeniu powódki w pełnieniu obowiązków, czy zwrotu zawieszony części wynagrodzenia, poruszał się w obrębie obowiązujących przepisów.

Natomiast zarzut nierozpoznania przez Sąd I instancji roszczenia o zadośćuczynienie, zdaniem Sądu Okręgowego jest co najmniej absurdalny, gdyż roszczenia pozwu zostały sformułowane przez powódkę, reprezentowaną przez fachowego pełnomocnika, alternatywnie. Sąd Rejonowy w toku procesu rozważał dwa pierwsze żądania ponieważ miały one stricte pracowniczy charakter i pozostawały ze sobą w związku. Natomiast roszczenie o zadośćuczynienie (trzecie alternatywne żądanie) było wywodzone z innej podstawy i w tym zakresie Sąd Rejonowy nie był właściwy ani zobowiązany do jego badania. Ponadto to powódka dała Sądowi i pozwanemu prawo wyboru.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na mocy art. 386 § 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok i orzekł, jak w punkcie 1.

Apelacja powódki, jako oczywiście bezzasadna, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 kpc (pkt 2).

O kosztach procesu za II instancję orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z §6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013r., poz. 490).

mt